

ת"פ 53496/03/18 - מדינת ישראל נגד סאמר אבו עסא, סולטאן אבו עסא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני כב' ס. הנשיאה, השופט אליהו ביתן

06 בפברואר 2019

ת"פ 53496-03-18 מדינת ישראל נ' אבו עסא ואח'

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים: 1. סאמר אבו עסא
2. סולטאן אבו עסא

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד שרון שוורץ

הנאשם 1 ובא-כוחו, עו"ד אמיר נבון

הנאשם 2 ובא-כוחו, עו"ד עידו פורת

גזר דין

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק, הגיעו הצדדים להסדר, במסגרתו, כתב האישום שהוגש נגד הנאשמים תוקן והנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה עיקריהן:

הנאשמים מתגוררים בפזורת אום בטין במתחמים סמוכים. הנאשם 2 ושני אחיו, באסם ואברהים, מתגוררים במתחם אחד בבתיים נפרדים. בשטח המתחם נמצא שיג המשמש את המתגוררים במתחם (להלן: "השיג"). בין הנאשם 1 לבאסם ואברהים קיימת היכרות קרובה. עובר ליום 13.03.18 הנאשם 1 החזיק בנשק מאולתר אוטומטי (להלן: "הנשק"). בתאריך 13.03.18 הנאשם 1 פנה אל אברהים ואמר לו כי יעביר אליו את הנשק על מנת שיחזיק בו באופן זמני, ואברהים השיב לו כי הוא אינו בבית והפנה אותו לבאסם. הנאשם 1 שוחח עם באסם והודיע לו כי יעביר אליו דבר מה עבור אברהים ובהמשך, באותו היום בשעת צהריים, הנאשם 1 הגיע לשיג, השאיר בו את הנשק ועזב את המקום.

אשתו של באסם, שראתה את מעשה הנאשם 1, נכנסה לשיג ומצאה בו את הנשק, ובאותה העת הגיע למקום הנאשם 2. אשתו של באסם הכניסה את הנשק לתוך תיק, מסרה אותו לנאשם 2 וביקשה ממנו להוציאו מהשיג ולהרחיקו מהמתחם. הנאשם 2 לקח את התיק ובו הנשק והחל להתרחק ממתחם המגורים ותוך כדי כך הוא

עמוד 1

נעצר על ידי שוטרים שהיו באזור.

2. על יסוד הודאת הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הנאשם 1 הורשע בעבירה של החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין תשל"ז-1977, והנאשם 2 הורשע בעבירה של סיוע להחזקת נשק, לפי סעיפים 144(א) רישא ו-31 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. ההסדר הנוגע לנאשם 1 לא כלל הסכמה לעניין העונש, למעט ההסכמה לקבל עליו תסקיר של שירות המבחן. אשר לנאשם 2, הצדדים הסכימו להמליץ לבית המשפט להטיל עליו שישה חודשי מאסר בפועל, אשר בכפוף להמלצת הממונה על עבודות השירות ניתן לשאתם בעבודות שירות.

הנאשם 2

1. ב"כ המאשימה עתרה לקבל את הסדר הטיעון ולהטיל עליו שישה חודשי מאסר בפועל שהוא יוכל לשאת בעבודת שירות. ציינה, כי הסדר הטיעון מתחשב בחלקו המינורי של הנאשם בביצוע העבירה, בעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי ובחיסכון בזמן השיפוט.

2. ב"כ הנאשם 2 הצטרף לדברי ב"כ התביעה וביקש לאמץ את הסדר הטיעון. הפנה לתיקון כתב האישום ולעובדה שהנאשם החזיק בנשק לכל היותר דקה או שתיים, וטען כי העונש המוצע ראוי. הוסיף, כי הנאשם רווק, עובד באופן סדיר, ונקלע למקום במקרה תוך כדי שבא לבקר את משפחתו.

3. הממונה על עבודות השירות חיווה דעתו כי הנאשם כשיר לבצע עבודות שירות ואף מצא לו כזו, ואולם המועד שהומלץ לתחילת ביצוע עבודת השירות, חלף.

4. כתב האישום איננו מייחס לנאשם מעורבות במהלך שקדם להבאת הנשק על ידי הנאשם 1 אל המתחם בו הנאשם מתגורר; ניתן להבין ממנו כי הנשק לא יועד להגיע אל הנאשם; המתואר בו איננו סותר את טענת הנאשם כי הוא נקלע למקום באקראי ונענה לבקשת גיסתו להרחיק את הנשק ממתחם המגורים; ואין חולק כי בפועל, הנאשם החזיק בנשק זמן קצר הנמדד בדקות.

5. העונש המוצע בהסדר הולם את חומרת מעשה הנאשם בנסיבותיו ואת מידת אשמו. לכך יש להוסיף את גילו הצעיר של הנאשם, את העובדה שאין לו הרשעות קודמות, ואת הודאת הנאשם על משמעויותיה.

6. נוכח האמור, אני מקבל את הסדר הטיעון ומטיל על הנאשם 2 את העונשים הבאים-

א. 6 חודשי מאסר בפועל. הנאשם ישא את המאסר בעבודת שירות.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, שלא יעבור עבירת נשק המסווגת כפשע.

הנאשם 1

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם למעשה הנאשם נע בין 24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל. היא עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ועל מדיניות הענישה בעבירות הנשק. ציינה, כי לאחרונה ניתנה הנחיית פרקליט המדינה (הנחיה מספר 9.16) בענין מדיניות הענישה בעבירות נשק ומטעני חבלה, שמטרתה להעלות את רמת הענישה הנוהגת בעבירות הנשק השונות, ובמסגרתה נקבעו "מתחמי מוצא" שנגזרו מפסיקת בית המשפט העליון, המשקפים לדעת התביעה את מתחם העונש ההולם בעבירות הנשק. על פי הנחיה זו, מתחם העונש ההולם שהתביעה טוענת לו בעבירה של החזקת רובה או תת מקלע, נע בין 2 ל-4 שנות מאסר בפועל. אשר לעונש שראוי לגזור על הנאשם, הפנתה לתסקיר שירות המבחן, וטענה, כי בהתחשב בהודאת הנאשם, בלקיחת האחריות על מעשיו, בחיסכון בזמן שיפוט ובעובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי, יש להטיל עליו עונש מאסר ברף התחתון של מתחם העונש שהוצע, מאסר על תנאי וקנס.

2. ב"כ הנאשם ציין כי הנשק שהנאשם החזיק הוא נשק אוטומטי מאולתר, וטען כי עולה מכתב האישום שישנם מעורבים נוספים בפרשיה, והם לא הובאו לדיון. הפנה לפסיקה. ציין כי הנאשם צעיר בן 23, עובר למעצרו הוא התחתן, ומעט לפני שחרורו ממעצר נולדה בתו הראשונה. משפחתו מכובדת. אביו משמש כסגן ראש מועצת תל-שבע. אחיו בעלי תארים, והוא עצמו סיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה, למד שנה ראשונה משפטים, ופרש מהלימודים משום שרצה תעסוקה אחרת. ציין את התרשמות שירות המבחן שהנאשם נעדר דפוסי אישיות עברייניים, ואת הצורך שלו בטיפול. טען כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל- 24 חודש מאסר, וכי יש למקם את העונש הראוי לנאשם ברף התחתון של המתחם ואף להסתפק במאסר בעבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן ערך תסקיר על הנאשם 1, בו צוינו בין היתר הדברים הבאים-

הנאשם בן 23, נשוי ואב לתינוקת. עד מעצרו עבד כנהג בחברת הסעות. נעדר עבר פלילי. סיים 12 שנות לימוד

עמוד 3

עם תעודת בגרות מלאה, למד שנה אחת "משפטים" במכללה האקדמית קריית אונו. תיאר את אביו כאדם מכובד, ששירת בצה"ל ועדיין ממשיך לשרת שירות מילואים פעיל, ומשמש היום כמנכ"ל מועצה אזורית. אמו עקרת בית. תיאר את משפחתו כתומכת ומלוכדת, המעודדת רכישת השכלה גבוהה, ושיתף כי אחיו עובדים ולומדים במסגרות תעסוקתיות מסודרות ונעדרי עבר פלילי.

בהתייחס לעבירה, הנאשם הודה בביצועה ולקח אחריות על מעשיו. תיאר כי ביום האירוע העבירו לו תיק על מנת שיעבירו לחבר אחר, ולמרות שידע מה תוכן התיק הסכים להעבירו. סיפר כי ידע שהמעשה אינו חוקי אך לא חשב שמעשיו יסבכו אותו שכן הוא רק הביא את התיק למקום, ואחר אמור היה לקחת אותו. מבין שפעל בקלות ראש, ללא חשיבה מקדימה על השלכות מעשיו.

שירות המבחן התרשם כי ההליכים המשפטיים המתנהלים נגד הנאשם מרתיעים אותו וכי הוא מביע שאיפות לניהול אורח חיים נורמטיבי.

לאחר שקילת גורמי הסיכון והסיכון של הנאשם, התרשם שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק וכי שילובו במסגרת טיפולית יכול להפחית רמת סיכון זו, והמליץ לדחות את הדיון על מנת לבדוק את שילובו בקבוצה טיפולית ואת השפעת הטיפול עליו.

דין והכרעה

1. הנאשם החזיק נשק אוטומטי מאולתר ובשלב מסוים ביקש להעביר אותו לאחר על מנת שיחזיק בו באופן זמני. במסגרת זו הוא הגיע עם הנשק למקום מגוריו של האחר, בתיאום עם אחיו של האחר, הניח את הנשק בשיג ועזב את המקום.
2. נשק הוא כלי מסוכן. בכוחו לפגוע באדם ואף להמית. אפשר להיפגע ממנו על דרך של תאונה או רשלנות וכן בכוונת מכוון. והוא עלול לשמש בביצוע מעשי עבירה אחרים, פליליים ופח"עיים.
3. בשל אפיוניו אלה, החזקתו מחייבת רישיון מטעם המדינה, הכרוך בעמידה בקריטריונים ובהכשרה מתאימה, והחזקתו שלא כדין מהווה עבירה שהעונש הקבוע לצדה הוא 7 שנות מאסר.
3. מטבע הדברים, כח האש וטווח האפקטיביות של נשק אוטומטי גדול יחסית, בהשוואה למשל לאקדח, וממילא פוטנציאל הפגיעה של נשק כזה גבוה. לצד זה, נשק מאולתר אינו עומד באותה רמת איכות של הנשק התקני, על כל המשתמע מכך.
4. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת החזקת הנשק הם בין היתר, שמירת הגוף והחיים, ושמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור. בנסיבות ענייננו, מידת הפגיעה בערכים אלה הינה משמעותית.

5. כברוב העבירות כך גם בעבירות הנשק, ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים, המושפעת מנתונים ומרכיבים שונים ובהם סוג הנשק וטיבו, כמותו, ונסיבות המעשה והעושה.

עם זאת, בשנים האחרונות ישנה מגמת החמרה מוצהרת בענישת עבירות אלה -

"נוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק בכלל וסחר בנשק בפרט, וזמינותו המדאיגה של נשק בלתי חוקי במחוזותינו, התעורר הצורך להחמיר בעונשי המאסר המוטלים בעבירות אלה. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו - בסכסוך ברחוב, בקטטה בין ניצים ואף בתוך המשפחה פנימה. הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות אלה, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, הגנה על שלום הציבור מפני פגיעות בגוף או בנפש, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה...". ע"פ 1323/13 **רך חסן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (05.06.13)

6. הלכה למעשה, בתי המשפט מטילים עונשי מאסר משמעותיים על מי שמורשע בעבירות נשק.

בע"פ 3336/18 **מדינת ישראל נגד השאם סמארה** (פורסם בנבו, 29.11.18) המשיב הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת והחזקת תחמושת. ברכב בו נהג נתפסו **שני רובי "קרל גוסטב" מאולתרים עם מחסניות בתוכם, קרטון שהכיל 39 כדורי 9 מ"מ, וגרב שחורה ובה 8 כדורים נוספים.**

בית המשפט המחוזי גזר עליו 18 חודשי מאסר בפועל ומאסרים על תנאי.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, סקר פסקי דין בעבירות נשק, ואמר בין היתר את הדברים הבאים-

"... הגענו למסקנה כי במקרה שלפנינו, העונש שהוטל על המשיב **חורג לקולא באופן משמעותי מהראוי** ועל כן יש לקבל את הערעור... **בית משפט זה נקט בשנים האחרונות מגמה מוצהרת של החמרת רמת הענישה בעבירות נשק**, ועמד על כך פעמים רבות בשורה ארוכה של פסקי דין. ראו למשל את דבריו של השופט אדמונד לוי (אליהם גם התייחסה המערערת): ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעתים לידיים עוינות, ולעתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות, ואלה גם אלה כבר גרמו לא אחת לאובדן חיי אדם, ולפגיעה בחפים מפשע שכל "חטאם" נבע מכך שהם נקלעו בדרך מקרה לזירת הפשע. כדי להלחם בכל אלה צריך העונש לבטא את סלידתה של החברה ודעתה הנחרצת שלא להשלים עם עבריינות בכלל, ומסוג זה בפרט (ע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי [פורסם בנבו] (22.2.2007), להלן: "עניין אדרי"). כן ראו דבריה של השופטת עדנה ארבל: נוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק בכלל וסחר בנשק בפרט, וזמינותו המדאיגה

של נשק בלתי חוקי במחוזותינו, התעורר הצורך להחמיר בעונשי המאסר המוטלים בעבירות אלה.

אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פלייטים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו - בסכסוך ברחוב, בקטטה בין ניצים ואף בתוך המשפחה פנימה. הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות אלה, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, הגנה על שלום הציבור מפני פגיעות בגוף או בנפש, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה (ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 לפסק דינה של השופטת עדנה ארבל (5.6.2013))... על אף שבית המשפט קמא כתב פסק דין מנומק ויסודי, סברנו כי מתחם העונש, וכנגזר מכך העונש שהושת על המשיב, אכן מקלים מהראוי, ואינם עולים בקנה אחד עם המגמה האמורה. כך למשל, **בע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (21.2.2012), נסע המערער ברכבו, לאחר שהסליק בו **אקדח** מסוג "סמיתיווטסון", **מחסנית טעונה** בכדורי אקדח בקוטר 9 מ"מ **וקופסאות עם כדורי אקדח** בקוטר 9 מ"מ. האקדח והתחמושת נתפסו בחיפוש שגרתי שביצעה המשטרה ברכב. המערער במקרה זה היה בעל עבר פלילי המונה עבירה אחת, שנעברה 14 שנים לפני ביצוע העבירה הנוכחית ואינה ממין העבירות בהן הורשע. באותו מקרה נגזר על המערער עונש של **24 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי של 12 חודשים וקנס כספי בסך של 10,000 ש"ח. **בע"פ 7285/01 מדינת ישראל נ' ג'אבר** [פורסם בנבו] (11.10.2001) נמצא המשיב מחזיק ללא רשות כדין **תת-מקלע, אקדח, מחסניות ותחמושת**. נוסף על כך, הורשע גם בגין **הצתת שתי מצלמות משטרה**. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב באותו עניין 6 חודשי מאסר, 18 חודשי מאסר על תנאי, וקנס בסך של 3,000 ש"ח. בית המשפט זה קבע "שהעונש אשר הושת על המשיב מופלג בקולותו", **החמירו ל-24 חודשי מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר על תנאי**, והותיר על כנו את הקנס. בעניין אדרי, נהג המשיב ברכבו, ובעת בדיקה משטרתית, נמצא מחזיק **באקדח, מחסנית ותחמושת** עטופים בגרב ומוסתרים בתחתוניו. נוסף לכך, המערער באותו עניין **הציג בפני השוטרים תעודת זהות של אחר** מתוך כוונה להונותם. במקרה זה, נגזר על המשיב עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, ולאחר ערעור המדינה על קולת העונש, **החמיר בית משפט זה את עונשו ל-24 חודשי מאסר בפועל**. הדברים שאמר השופט אדמונד לוי, יפים גם לענייננו: אנו סבורים כי ערעור זה בדין יסודו. ההיגיון מחייב כי מי שכוונותיו טובות והנשק דרוש לו למטרות כשרות ומותרות על פי דין, יטרח ויצטייד ברישיון מהרשות המוסמכת. ולהיפך, מקום שאדם נמצא מחזיק בנשק כשהוא טעון במחסנית ובתחמושת וללא רישיון, מותר להניח לחובתו כי הוא עושה זאת למטרות לא כשרות, במיוחד כאשר הוא אינו מציע לכך הסבר אשר יניח את דעתו של בית המשפט. חשד זה חמור שבעתיים, מקום שהמחזיק בנשק הנו בעל הרשעות קודמות, חלקן לא פשוטות כלל, וכזהו המשיב (עניין אדרי, בעמ' 2)... **לאור הדברים הללו, מצאנו כי במקרה זה יש להחמיר את עונשו של המשיב...**

לא נעלמה מעינינו העובדה כי המשיב שיקם את חייו בצורה טובה, נמנע מביצוע עבירות במשך שנים רבות, וקיבל המלצות חיוביות משירות המבחן. אולם, מדובר בעבירות חמורות, ובהתחשב בנסיבות שנמנו לעיל, על העונש להלום את חומרתן... סוף דבר: דין ערעור המדינה להתקבל. כלל הוא כי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, ולכן נחמיר בעונש בצורה מתונה, כך שעונש המאסר בפועל יעמוד על **24 חודשים**. שאר רכיבי העונש יוותרו על כנם כפי שקבע בית המשפט קמא. "

בע"פ 4345/18 **חמודא אבו עמאר נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.11.18) המערער הורשע בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת ונהיגה בקלות ראש. נטען כי הוא מצא **נשק מאולתר מסוג "קרל גוסטב", טעון במחסנית מלאה בעשרה כדורים תואמים**, ובאותו היום, זמן קצר לאחר מכן, נשא את הנשק הטעון והובילו בתא הכפפות ברכבו בעיר לוד, כאשר הוא נוהג את רכבו במהירות ובחוסר זהירות. שני שוטרים אשר הבחינו בנהיגתו, כרזו לו לעצור את רכבו בצד הדרך, ובנסיבות אלה נתפס הנשק.

בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 20 ל- 48 חודשי מאסר**, ציין לקולא כי המערער נעדר עבר פלילי, לקח אחריות על מעשיו בפני בית המשפט וחסך בזמן שיפוטי, גילו צעיר, הוא מוכיח יציבות תעסוקתית ושיתוף פעולה עם שירות המבחן, והוסיף כי המערער חושש משליחתו למאסר שכן ברור לו כי תהיה לכך השלכה על משפחתו ועל חייו כאדם צעיר, והטיל על המערער **20 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון צין כי **אין מקום להתערב במתחם העונש שנקבע**, אך סבר כי יש להקל במעט בעונש שהוטל על המערער, במיוחד נוכח תסקירי שירות מבחן עדכניים על המערער שהצביעו על סיכויי שיקומו ועל השתלבותו בהליך טיפולי, ובשים לב לגילו הצעיר ולהעדר כל עבר פלילי, וקבע עונש מאסר של **17 חודשי מאסר בפועל**.

בע"פ 2243/17 **חוסין אכראם נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.2017) המערער הורשע בעבירות של נשיאת נשק והחזקת נשק. נטען כי המערער החזיק שלא כדין **באקדח מסוג "גלוק" וכן מחסנית ובה 14 כדורי אקדח**. ביום 23.3.2016, נורו לעברו של אדם שהיה מעסיקו של המערער (להלן: האחר) יריות, ובהמשך לכך נסע המערער למחסן שבו הוחזק הנשק, לקח את הנשק ונסע, כשהוא מצויד בנשק, כדי "לחפש את האחר". בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הנע בין 12 ל- 30 חודשי מאסר**, וגזר על המערער **שנת מאסר בפועל**. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"לאחר שבחנו את טיעוני הצדדים, הגענו למסקנה כי אין בידינו לקבל את הערעור. המערער הורשע בעבירות חמורות, הנעוצות בהחזקת אקדח ותחמושת שלא כדין, ובנשיאתו לזירת אירוע בו נורו יריות לעבר מעסיקו, גם אם מתוך כוונה להגן עליו. בית משפט קמא קבע מתחם הנע בין 12 ל- 30 חודשי מאסר, וגזר על המערער עונש העומד בתחתיתו של המתחם, מתוך התחשבות בכלל הנסיבות המקלות שפורטו על ידי המערער."

בע"פ 135/17 **מדינת ישראל נגד סמיר בסל** (פורסם בנבו, 8.3.2017) הורשע המשיב בעבירה של החזקה ונשיאת נשק. נטען כי קרוב משפחתו של המשיב רכש, שלא כדין, **תת מקלע מאולתר ומחסנית**, וביקש מהמשיב שיקח את הנשק לחזקתו ויחביא אותו. המשיב הוביל את הנשק והמחסנית למקום מסתור, והחזיק אותם שם כשבוע. אז קרוב משפחה אחר ביקש לקבל את הנשק לידי, והוא הופנה למשיב וקיבל ממנו את תת המקלע והמחסנית.

בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין 9 ל- 36 חודשי מאסר** וגזר על המשיב **12 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון קיבל את הערעור וקבע-

"בית משפט זה עמד לא פעם על חומרתן של עבירות נשק, ובכללן עבירות של החזקת ונשיאת נשק, תוך שהוא מציין את חומרת המעשה ואת פוטנציאל הנזק הכרוך בו. נשק המתגלגל מיד ליד עלול להגיע לידי גורמים עברייניים או לפעילות ביטחונית, פגיעתו הרעה מורגשת ומהווה איום על שלום הציבור כולו; כתוצאה מכך גדל ההכרח להרתיע את היחיד והרבים מפני עיסוק בכך (ראו למשל: ע"פ 2422/14 ח'דר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 וההפניות שם (21.12.2014); ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 וההפניות שם (18.7.2013)). לא אחת גם צוין כי קיימת מגמת החמרה הדרגתית בעונשים המושגים על עבריינות נשק (ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן, [פורסם בנבו] פסקה 14 וההפניות שם (19.1.2014); ע"פ 9373/10 ותד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.9.2011) (להלן: עניין ותד))... הצדדים הציגו הן לפני בית משפט המחוזי, הן בדיון שלפניו, פסקי דין רבים התומכים כל אחד בשיטתו, זה בכה וזה בכה, לעניין רמת הענישה הנוהגת ביחס לעבירות החזקת נשק. ידוע הקושי להסיק את רמת הענישה הנוהגת, שעה שכל גזר דין מושפע מן הנסיבות הייחודיות של המעשה ושל העושה, ולא הרי זה כהרי זה. **מכל מקום, אף שסנגורו של בסל הציג לפניו פסקי דין שבהם נקבעה רמת ענישה הדומה במידה מסוימת לעניינו, דומני כי הצדק עם המדינה בטענתה שרמת הענישה המקובלת בעת האחרונה, והראויה בשים לב למגמת ההחמרה עליה עמדתי לעיל, גבוהה באופן ניכר מזו שנגזרה בעניין דנן. ודוק: בסל הוציא את הנשק מרשותו והעבירו לאחר, מבלי לדעת מה יעלה בגורלו ולמה ישמש. באופן אקראי הסתיים הסיפור בשלום, אך גם תרחיש אחר היה יכול, חלילה, להתרחש. אכן, ניתן לראות כי עונש המאסר המושג על מבצעי עבירות כגון דא בעת האחרונה עומד לעתים גם על פי שניים ושלושה מעונש המאסר שנגזר בעניינו (ראו: עניין ותד; ע"פ 5900/15 מעוז נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.5.2016)).** לאור האמור, ובשים לב לדרכה של ערכאת הערעור שלא למצות את הדין עם הנאשם, אציע לחברי לקבל את הערעור ולקבוע כי עונש המאסר בפועל שיוטל על בסל יעמוד על **18 חודשים**, חלף 12 החודשים שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי. יתר רכיבי גזר הדין יעמדו בעינם".

7. הורתו של הנשק המאולתר, בפשע. ייצור כלי נשק על ידי מי שאינם מורשים לכך נועד לספק נשק חם למטרות פסולות, והוא מהווה סכנה חמורה לציבור. רוכשי כלי הנשק המאולתרים, אלה המחזיקים בהם ואלה המעבירים אותם מיד ליד, מאפשרים את קיום התופעה ותורמים להתגברותה.

בפועל, כלי נשק כאלה מעורבים לא אחת בביצוע עבירות פליליות חמורות ובפיגועים חבלניים.

8. החזקת הנשק על ידי הנאשם 1 והעברתו לאחר, חייבה תיאום מוקדם. בהקשר זה יש לראות בעבירה שהנאשם ביצע כעבירה מתוכננת.

פוטנציאל הנזק של נשק בלתי חוקי המוחזק על ידי מי שאינו מורשה להחזיק נשק, רב ומגוון. במקרה זה הנאשם הניח את הנשק בשיג של חברו, ללא פיקוח מתאים ומבלי לדעת לאלו ידיים הוא יתגלגל.

בפועל, הנשק נתפס על ידי המשטרה וכך נמנע הנזק הטמון במצב.

הנאשם החזיק בנשק בעצמו והוא גם זה שהעבירו לשיג. מטבע הדברים חלקו בביצוע העבירה משמעותי ורב.

הנאשם לא הציג הסבר מניח את הדעת להחזקת הנשק על ידו ולהעברתו לאחר. יש להניח לחובתו כי הדברים היו למטרה לא כשרה.

9. ב"כ הנאשם הפנה למספר פסקי דין, בהם הנאשמים הורשעו בעבירות נשק ונגזרו עליהם עונשים קלים, וביקש ללמוד מהם לענייננו.

ראשית, אחזור ואציין כי מגמת הפסיקה המובהקת בעבירות הנשק היא החמרת העונשים המוטלים על מי שמורשע בהן. שנית, בפועל, בתי המשפט מטילים עונשי מאסר משמעותיים על עבירות נשק וגם אם ניתן למצוא מקרים בהם הוטלו עונשים קלים יחסית, המדובר בחריגים ולא בכלל. שלישית, עיינתי בכל פסקי הדין שהוצגו על ידי הסנגור ומצאתי שבכל אחד מהמקרים היו סיבות להטלת העונש הקל, בין במישור של חומרת המעשה ובין במישור של נתוני הנאשם, ובחלק מהמקרים ערעור המדינה התקבל והעונש הוחמר, תוך ציון הכלל שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין.

להלן אתייחס בקצרה אל חלק מפסקי הדין -

בע"פ 9702/16 **סאמי אבו אלוליאיה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.09.17) המערער הורשע בנשיאת והובלת נשק, ונשיאה והובלת תחמושת. נטען, כי הוא הבחין בנוסע אחר המשליך תיק ואחר כך הוא שב למקום, ומתוך סקרנות מצא את התיק וגילה בו את הנשק המאולתר והתחמושת. הוא נשא עמו את התיק והחביאו בארון שבחנותו. הוסכם כי הנשק נותר בחזקתו כחצי שנה.

בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 14 ל- 36 חודשי מאסר וגזר על המערער 18 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון קיבל את הערעור תוך שהוא מציין את הנסיבות לקולא- "העבירות שביצע המערער מתמצות בגילוי אקראי של נשק ותחמושת, נשיאתם לביתו והטמנתם בארון שבחנות - וזאת מקום שבו נדרש היה מן המערער למסור את "השלל" שמצא לרשותו. על פי עובדות כתב האישום שבהן הודה והורשע המערער, לעבירות שביצע לא קדם תכנון - שכן הלה לא ידע מה טמון בתיק עד לרגע שבו פתח אותו. אין אף כל עדות בכתב האישום לכך שעבירת הנשק תוכננה לשמש לביצוע עבירה פלילית או ביטחונית כלשהי. בפועל, בתקופה הממושכת שבה החביא המערער את הנשק והתחמושת בחנות (כחצי שנה), הוא לא עשה בהם כל שימוש", קבע מתחם עונש הנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר והפחית את עונשו של המערער לשנת מאסר אחת.

בע"פ 2839/14 **סלמאן אל נבארי נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.05.14) המערער הורשע בעבירה

של החזקת נשק ותחמושת. נטען כי הוא החזיק ברכב, יחד עם אחרים, אקדח ובתוכו מחסנית שקיבלו מאחרים. המערער יצא מהרכב, כרע על ברכיו ודרך את הנשק. שוטר שהיה במקום הבחין בו והזעיק שוטרים נוספים. המערער ואחר נעצרו ברכב כאשר האקדח היה מונח על מושב הרכב בו ישב המערער. צוין לקולא, כי המערער נסע עם האחר וכשראה את הנשק יצא מתוך סקרנות לנסותו; השימוש בו לא היה נגד מטרה אנושית; והנשק לא היה טעון. נקבע מתחם עונש הנע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל, והוטלו על המערער 7 חודשי מאסר. הערעור נדחה.

בע"פ 5004/17 מדינת ישראל נגד ענאן אלעטאונה (פורסם בנבו, 20.11.17) המשיב הורשע בהחזקת נשק. נטען כי הוא החזיק ברובה M16 ושוני אקדחים חצי אוטומטיים אותם רכש והסתירם בבית דודתו. צוין לקולא כי המשיב ללא עבר פלילי; נטל אחריות על מעשיו; והשתתף בקבוצה טיפולית. והוטלו עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה, קבע כי העונש חרג באופן משמעותי מרף הענישה הנהוג והחמיר את העונש לשנת מאסר תוך שהוא מציין כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את העונש.

10. בהתחשב בחומרת מעשה העבירה שביצע הנאשם בנסיבותיו, במידת אשמו של הנאשם, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נראה לי כי מתחם העונש ההולם למעשה הנאשם נע בין 15 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

11. בגזירת עונשו של הנאשם אני מביא בחשבון גם את גילו הצעיר, את נתוניו, את אישיותו ואורחות חייו, כמתואר בתסקיר שירות המבחן, את העובדה שזוהי הרשעתו הראשונה וזהו מאסרו הראשון, את הפגיעה שתיגרם לנאשם ולמשפחתו הגרעינית והמורחבת מהמאסר, את הודאתו, את החרטה שהביע, ואת סיכוייו לחזור לדרך הישר.

12. בסופו של דבר, על העונש להלום את חומרת המעשה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם.

החזקת נשק בנסיבות כבענייננו הינה דבר חמור מאוד ומסוכן. העובדה שבסופו של דבר הנשק נתפס על ידי המשטרה וכך נגדע פוטנציאל הנזק שלו, אינה צריכה לעמעם את הסכנה הרבה והחמורה הכרוכה במעשי הנאשם. הנאשם לא היסס להחזיק בעצמו בנשק בלתי חוקי ואחר כך לא היסס להעביר את הנשק למקום אחר, מבלי שיוכל לדעת ולהחליט לאלו ידיים הוא יגיע ומה יעשה בו. מעשי הנאשם חמורים ומידת האשם שלו רבה.

בעבירות חמורות, כמו גם זו שכאן, הבכורה ניתנת לאינטרס הציבורי בעוד נסיבותיו של הנאשם מקבלות משקל נמוך יותר.

"הסכנה הטמונה בעבירה החמורה של החזקת נשק מצדיקה הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על

מי שזו עבירתו הראשונה. בבוא בית המשפט לשקול את הענישה בעבירות מסוג זה, עליו לתת משקל נכבד יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים בכוח מלבצע עבירות דומות, על פני הנסיבות האישיות של העבריין. - רע"פ 2718/04 **אבו דאחל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.3.2004).

אלמלא נתוניו ונסיבותיו של הנאשם, היה מוצדק להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה ארוכה יותר. לא אחת הוטלו על נאשמים בנסיבות דומות שתי שנות מאסר בפועל.

13. על רקע נפוצות עבירות הנשק בכלל, ובפרט באזורנו, ועל רקע פסיקת בית המשפט העליון כי יש להטיל על עבירות אלו עונשים שיהיה בהם כדי להרתיע את הציבור מביצוען, אני מוצא כי יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירת החזקת הנשק שביצע הנאשם ושיש סיכוי ממשי שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים.

14. סוף דבר, אני גוזר על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר שלא יעבור עבירת נשק המסווגת כפשע.

15. על הנאשם 2 להתייצב במשרדי הממונה על עבודות השירות במחוז דרום של שב"ס ביום 11.2.19 בשעה 09:00 לשם קבלת פרטים על מקום עבודת השירות שלו והמועד בו עליו להתחיל את עבודת השירות.

הממונה על עבודות השירות ידווח לבית המשפט על התייצבות הנאשם בפניו ועל המועד לתחילת ביצוע עבודת השירות שלו.

מזכירות בית המשפט תעביר את ההחלטה למשרדי הממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, א' אדר א' תשע"ט, 06 פברואר 2019, בנוכחות הצדדים.

